

ΕΤΟΣ 64ον

27 Νοεμβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (3313)

ΔΙΨΥΧΟΙ

Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της Έκκλησίας μας στον 21ο αιώνα είναι τό γεγονός ότι ενώ έχει πολλούς φίλα προσκείμενους πρός Αὐτήν, δέν έχει πολλούς χριστιανούς. Αὐτό πρακτικά σημαίνει ότι πολλοί συνωθοῦνται κάθε Κυριακή στοὺς Ναοὺς, ἀκοῦν κηρύγματα, ἔχουν συναναστροφή μέ πνευματικούς ἀνθρώπους, ἀποδέχονται θεωρητικά τὴν πίστη, ἀλλὰ ὡς ἓνα σημεῖο. Μόλις φθάσει ἡ ὥρα ὥστε ὅλα αὐτὰ νά μεταφραστοῦν σέ βίωμα, σέ πράξη, σέ τρόπο ζωῆς, ἐκεῖ ἀποκαλύπτονται τελείως διαφορετικοί. Κι ὄχι ἀπό ἀδυναμία. Ὅχι ἐπειδὴ ἀγωνιζόμενοι ἀπέτυχαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ στὰ μύχια τῆς καρδιάς τους ὑπάρχουν ἄλλες «ἀγάπες», προσκολλησεις σέ ὑλικά ἢ αὐθα, θεωρήσεις καὶ πιστεύματα «τοῦ σκοτίου τοῦ αἰῶνος τούτου». Ἀποτέλεσμα, τό πρῶι τῆς Δευτέρας, πολλοὶ ἀπό αὐτοὺς πού τό πρῶι τῆς Κυριακῆς ἔδειχναν ἓνα ἄλλο πρόσωπο, ἐμφανίζουν ἓναν ἄλλον ἑαυτό, ἄσχετο μέ αὐτόν τῆς ἀμέσως προηγούμενης ἡμέρας.

Ὅχι μόνον αὐτό. Ἐπειδὴ ἡ ἀντιφατικὴ αὐτὴ συμπεριφορὰ ἐμφανίζεται στὴν πλειοψηφία πολλῶν ἀπό ὅσους διεκδικοῦν τὸν τίτλο τοῦ χριστιανοῦ, ἔχει καταστήσει νά θεωρεῖται ἀναμενόμενη καὶ κυριαρχοῦσα. Πολλοὶ πού ἐκδηλώνουν τὴ συμπάθειά τους πρός τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν πίστη της, συνηθίζουν νά πιστεύουν ὅτι ἔχουν τό δικαίωμα στὴν ἐπιλογή ὄχι τοῦ νά ἐγκολληθοῦν αὐτοῦσια τὴν Ἐκκλησία ἢ ὄχι, ἀλλὰ νά διαλέξουν κάποια κομμάτια τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, παραθερώντας τὰ ὑπόλοιπα, προφασιζόμενοι ὅτι «δέν εἶναι γιὰ ἐμᾶς αὐτὰ», ἢ ἀκόμη χειρότερα διαγράφοντάς τα μέ τὴν αἰτιολογία τοῦ παρωχημένου καὶ ξεπερασμένου, καλώντας συνάμα τὴν Ἐκκλησία νά κάνει τό ἴδιο σέ μιά «προσπάθεια ἐκσυγχρονισμοῦ», ὅπως λένε, «προκειμένου νά ἐνταχθεῖ καλύτερα στὴν ἐποχὴ μας». Ὅτσι, μόλις ἡ Ἐκκλησία παιδαγωγικῶς τοὺς θίξει ἐκεῖ πού πάσχουν, ἀμέσως ἐξεγείρονται, τὴν ἀρνοῦνται, προφασίζονται τὰ μύρια ὅσα, πολλές φορές μάλιστα κατηγορώντας ἢ λοιδορώντας...

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιη' 18-27)

Τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὶ εἰς, ὁ Θεός. Τὰς ἐντολάς οἶδας· Μὴ μοιχεύσης· μὴ φονεύσης· μὴ κλέψης· μὴ ψευδομαρτυρήσης· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἐν σοὶ λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα, περιλυπὸς ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἴδὼν δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς περιλυπὸν γενόμενον, εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! Εὐκόπτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε. Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώπους, δυνατὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Ἡ σαφὴς ἀπόσταση

Ἕνας «ἄρχων» (Λουκ. 18, 18) πλησίασε τὸν Διδάσκαλο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσει, προσφωνώντας τον ἀγαθό, τί νὰ κάνει γιὰ νὰ κληρονομήσει τὴν αἰώνια ζωή. Τό ἔκανε αὐτό ξεπερνώντας τὴν ἐχθροπάθεια τῶν Φαρισαίων, τὴ μικρόνοια ἕως παράνοιας τῶν Γραμματέων, τὴν ἀποστροφή τῶν Σαδδουκαίων ἔναντι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸν πλησιάζει παρὰ τίς ἤδη κυκλοφοροῦσες ἀπειλιές ὀλων αὐτῶν ὅτι θὰ ἔκαναν ἀποσυναγώγους ὅσους πλησίαζαν τὸν Χριστό καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀνώτερη τάξη. Ἐπομένως, προφανῶς τὸν πλησιάζει ἔτοιμος νὰ πληρώσει τό ὅποιο τίμημα.

Πῶς τὸν ἀντιμετωπίζει ὁ Χριστός; Μάλλον τὸν ἀποπαίρνει καὶ μὲ μιά σύντομη, ἂν ὄχι καὶ βιαστικὴ ἀπάντηση, δείχνει νὰ θέλει νὰ ὀλοκληρώσει τὴ συζήτημα μαζί του μιά ὥρα ἀρχύτερα. Μάλιστα τὴ στιγμή πού τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι κομβικὸ καὶ ἐπιδεκτικὸ μεγάλης ἀνάληψης. Κι ὅμως ὁ Χριστός ἀπαντᾷ λακωνικά: «Γιατί μὲ ἀποκαλεῖς ἀγαθό; Κανείς δὲν εἶναι ἀγαθός παρὰ μόνον ὁ Θεός. Γνωρίζεις τίς ἐντολές. Νὰ μὴ μοιχεύσεις, νὰ μὴ φονεύσεις, νὰ μὴ κλέψεις, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

Ἕνας νέος ἄνθρωπος, «ἄρχων», εὐκατάστατος, ἔτοιμος νὰ ὑποστεί τίς συνέπειες, πλησιάζει τὸν Χριστό κι Αὐτός τὸν κρατᾷ σὲ ἀπόσταση. Γιατί; Πόσο διαφορετικὴ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴ στάση πολλῶν ἀπὸ ἐμᾶς ὅταν μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ συναναστραφοῦμε ὅποιος λογιῆς ἐπιφανεῖς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν σχέση μὲ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἐξουσία. Πολλές φορές ἀκόμη καὶ μέσα σὲ Ναούς, ὅταν ἐμφανίζονται δημόσια πρόσωπα, παρατηροῦνται φαινόμενα ὑπερβολῆς καὶ διαχυτικότητας τόσο ἐντονῆς πού

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τόν Ἰησοῦ μέ τόν σκοπό νά τόν πειράξη καί τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νά κάνω διά νά κληρονομήσω ζωήν αἰώνιον;». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Γιατί μέ ὀνομάζεις ἀγαθόν; Κανείς δέν εἶναι ἀγαθός παρά ὁ μόνος ὁ Θεός. Τάς ξέρεις τάς ἐντολάς, Νά μή μοιχεύῃς, νά μή φονεύῃς, νά μή κλέψῃς, νά μή ψευδομαρτυρήῃς, νά τιμᾷς τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «ὄλα αὐτά τά ἐφύλαξα ἀπό τήν νεανικήν μου ἡλικίαν». Ὅταν ἄκουσε αὐτό ὁ Ἰησοῦς, τοῦ εἶπε, «Ἔνα ἀκόμη σοῦ λείπει· πώλησε ὄλα ὅσα ἔχεις καί μοίρασε τα εἰς τοῦς πτωχοῦς καί θά ἔχῃς θησαυρόν εἰς τοῦς οὐρανοῦς καί ἔλα, ἀκολούθησέ με». Ἄλλ' αὐτός ὅταν τό ἄκουσε, ἐλυπήθηκε πολύ, διότι ἤτανε πολύ πλούσιος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τόν εἶδε τόσον λυπημένον, εἶπε, «Πόσον δύσκολον εἶναι δι' ἐκείνους πού ἔχουν τά χρήματα νά μποῦν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι εὐκολώτερον νά περάσῃ μιά καμήλα ἀπό τήν τρύπα μιᾶς βελόνας παρά νά μπῆ ἕνας πλούσιος εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ἐκεῖνοι πού τό ἄκουσαν εἶπαν, «Τότε ποιός μπορεῖ νά σωθῆ;». Αὐτός δέ εἶπε, «Ἐκεῖνα πού εἶναι ἀδύνατα εἰς τοῦς ἀνθρώπους εἶναι δυνατά εἰς τόν Θεόν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ὑπερβαίνει τό μέτρο τῆς εὐπρέπειας καί προβληματίζει τοῦς ἐκέφρονες. Κι ὅμως, ὁ Χριστός ἄλλη συμπεριφορά διδάσκει.

Ὁ λόγος

Γιά δύο βασικά λόγους ὁ Χριστός δείχνει νά θέλει ν' ἀπεμππλακεῖ γρήγορα ἀπό τήν ἄνευ οὐσιαστικοῦ ἀποτελέσματος συζήτηση μέ τόν πλούσιο νέο. Κι οἱ δύο ἀποτυπώνονται ὡς βασική παθογένεια στήν πνευματικότητα τῆς ἐποχῆς μας. Κι ὁ Χριστός μέ τή διορατικότητα τοῦ Πλάστη πού γνωρίζει τό πλάσμα του καλύπτεται ἀπό τόν καθένα, τοῦς ἀναδεικνύει, ἀφ' ἑνός μέν γιά νά τοῦς ἐπισημάνει ὡς διαχρονικούς πνευματικούς κινδύνους, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐκφράζοντας τή λύπη του νά φιλοτιμηθεῖ σέ προσπάθεια ὑπερνηκίσεώς τους.

Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ἡ προδιάθεση τοῦ ἀρχοντικοῦ νέου νά πλησιάσει τόν Χριστό γιά νά ὠφεληθεῖ ἀπό αὐτόν, χωρίς ὅμως νά τόν πιστεύει ὡς τόν Μονογενή Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ. Στά μάτια του ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀκόμη ἕνας ταλαντοῦχος διδάσκαλος τοῦ Ἰσραήλ, ὄχι ὅμως τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός ἐπισημαίνει τήν ἀντιφατικότητα τῆς εὐγενικῆς προσφώνησης, ἡ ὁποία δέν ἀντιστοιχοῦσε στό ἐσωτερικό πίστευμα. Τί μέ λές ἀγαθό; Ἀγαθός εἶναι μόνον ὁ Θεός κι ἐσύ δέν μέ δέχεσαι μέ τήν ιδιότητά μου αὐτή. Εἶναι τό λήθος πολλῶν πού πλησιάζουν τόν Χριστό μέ σεβασμό ὡς μεγάλο διδάσκαλο, μύστη, καινοτόμο, ταλαντοῦχο, ἀλλήλα πάντως ἄνθρωπο κι ὄχι Θεό. Κι αὐτό τή

27 Νοεμβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Π' ΛΟΥΚΑ

Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου († 421).

Ἦχος: πλ. β' – Ἑωθινόν: Α' – Απόστ.: Ἐφεσ. β' 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη' 18-27.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Δεκεμβρίου, Γ' Λουκά.

Ἀπόστολος: Γαλ. γ' 23 - δ' 5 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιγ' 10-17.

στιγμή πού ὁ Χριστός ὄχι ἀπλῶς ἔχει τονίσει τὴν ιδιότητά του ὡς τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ τὴν ἔχει ἀναδείξει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ, ἀφοῦ ἐξαιτίας αὐτῆς του τῆς διακήρυξης ὀδηγήθηκε στὸ ἐκούσιο Πάθος.

Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ἡ ὑπερβολικὴ προσκόλλησις τοῦ πλούσιου νέου στὸν πλοῦτο του. Στὴν καρδιά του δὲν ὑπῆρχε χώρος γιὰ ἀλλήν ἀγάπην. Γι' αὐτὸ καὶ μόλις ὁ Χριστός τοῦ προτείνει νὰ ἀποποιηθῆ τῶν ὑπαρχόντων του χάριν τῶν πτωχῶν, μὲ ἀντάλλαγμα μιὰ θέσις στὸν χορὸ τῶν Ἀποστόλων, δηλαδὴ πολὺ κοντὰ στὸν Χριστὸ «καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι», αὐτὸς «περίηλπος ἐγένετο» (Λουκ. 18,23). Ὁ ἄνθρωπος πάντα πιστεύει ὅτι «ξέρει καλύτερα». Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ἐποχὴ μας μὲ μεγάλη εὐκολία αὐτοθεοποιεῖται, εἰδωλοποιεῖ τίς ἀπόψεις του, τίς πεποιθήσεις του καὶ τίς προβάλλει ὡς τὴ «μόνη ἀλήθεια». Ὅταν ἀκόμη καὶ ὁ Πανυπερτέλειος Θεὸς τοῦ δώσει ἀφορμὴ ἀμφισβήτησις τῶν πιστευμάτων αὐτῶν, ἢ ἀκόμη χειρότερα τὰ κληνίσει, τότε ὁ ἄνθρωπος προτιμᾷ νὰ «καταργήσῃ» τὸν Θεό, νὰ τὸν ἀρνηθῆ, νὰ τὸν ἀποστραφεῖ, παρά νὰ ἀνατάξῃ τὴν καρδιά του, νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰ λάθη γιὰ νὰ ἱεραρχήσῃ ὡς πρώτη τὴ σωτήρια ἀγάπην πρὸς τὸν Θεό. Ἡ ἔμμονή μας σὲ ἀγκυλώσεις, πιστεύματα, πάθη εἶναι ἀποτρεπτικὴ τῆς οὐσιαστικῆς γνωριμίας καὶ σχέσις μὲ τὸν Θεό, μὲ ἀποτελέσματα καταστρεπτικὰ γιὰ μᾶς κι ὄχι γιὰ τὸν Θεό.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΟΙΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΕΤΗΡΙΔΑ 2017

Τὰ **ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** περιέχουν τίς εἰδικές τυπικές διατάξεις τοῦ μηνολογίου 2017.

Ὁ **ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΟΙΧΟΥ** περιέχει τὸ ἑορτολόγιο καὶ ἐπίκαιρα μηνύματα.

Ἡ **ΕΠΕΤΗΡΙΔΑ** (ἡμερολόγιο τσέπης) περιέχει συνοπτικὸ καὶ ἀναλυτικὸ ἑορτολόγιο.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr